

ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΝ 21η ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ (της Ελένης Καρασαββίδου)

Μερικά από τα σπουδαιότερα γεγονότα στην ιστορία παραμένουν «σιωπηλά» καθώς δεν αναδεικνύουν εξ αρχής το μέγεθος τους. Ένα τέτοιο γεγονός θα συμβεί τούτον τον Σεπτέμβρη με την έκτακτη σύνοδο του ΟΗΕ την ίδια ώρα που εκατομμύρια πολίτες φορείς και κινήματα θα συναντιούνται στον δρόμο... Τι ακριβώς

διακυβεύεται λοιπόν στην έκτακτη διάσκεψη του ΟΗΕ για το κλίμα στα τέλη αυτού του Σεπτέμβρη;

Αν η ίδια η διάσκεψη είναι προϊόν της ανάγκης καθώς κάθε νέα μελέτη για την αλλαγή του κλίματος φαίνεται πιο απαισιόδοξη από την προηγούμενη, φαντάζει το ίδιο αναγκαία και κάθε απόπειρα να δημιουργηθεί εκείνη η μεταβολή στην νοοτροπία μας που δεν θα μας κάνει να κάνουμε μια ακόμη πορεία, αλλά -όπως επισημαίνουν οι διοργανωτές- να αλλάξουμε πορεία...

Ο Μάιος και ο Ιούνιος αυτού του έτους, για παράδειγμα, ήταν οι πλέον ζεστοί αντίστοιχοι μήνες στα χρονικά για τον πλανήτη (βλ. S. Borenstein) Καταιγίδες και ξηρασίες που εμφανίζονται όλο και πιο συχνά. Παγετώνες που λιώνουν γρήγορα, αύξηση της στάθμης των θαλασσών που θα μπορούσε να εκτοπίσει τελικά εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπων, (βλ. R. Frank) μια πρωτοφανής κρίση νερού κι επισιτισμού που θα δημιουργήσει νέα κι εξαιρετικά δυναμικά απ την ίδια την ανάγκη για επιβίωση ρεύματα μετανάστευσης από τον καταρρέοντα 3ο στον κλυδωνιζόμενο 1ο κόσμο, η ίδια η υπερατομική «βόμβα μεθανίου»

της Τούνδρας που θα τινάξει δικαίους και αδίκους, διώκτες και διωκόμενους, τυφλωμένους από χρυσό ή ηττημένους απ' την ανάγκη, στον αέρα, οι πολιτικές των πολυεθνικών για γρήγορο κι υπέρμετρο κέρδος που οδηγούν σε εξαφάνιση βασικότατα είδη χλωρίδας και πανίδας, η υπεργεννητικότητα στον αναπτυσσόμενο κι ο υπερκαταναλωτισμός στον «ανεπτυγμένο» κόσμο, η παντελής έλλειψη σοβαρής πληροφόρησης καθώς οι οικίες μας καίγονται κι εμείς (συμφέρει να) τραγουδάμε, ο χρόνος που αδυσώπητα τελειώνει για να φτάσουμε στο σημείο δίχως επιστροφή, καθιστούν επιτακτικότερη από ποτέ την ανάγκη για αλλαγή πορείας.

Ο ΟΗΕ το ξέρει και γι' αυτό καλεί σε έκτακτη Σύνοδο Κορυφής αυτόν τον Σεπτέμβρη... Λίγες ημέρες πριν, στο παγκόσμιο ραντεβού της 21ης Σεπτέμβρη, σε μια από τις σπουδαιότερες κινητοποιήσεις και ψηφοφορίες που έγιναν ποτέ, (ψηφίστε στο link <https://secure.avaaz.org/el/100> αξίζει τον κόπο!) πολίτες και κινήματα από όλον τον κόσμο θα συναντηθούν στους δρόμους του πλανήτη, κι έπειτα θα παρουσιάσουν υπό την σκέπη του Avaaz στην ίδια την διάσκεψη του ΟΗΕ σε ένα 15λεπτο που τους έχει παραχωρηθεί λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών, την φωνή «μας»...

No Vox... ή κάτι βαθύτερο;

Δημιούργημα της ανάγκης η φωνή μας, κι η βασική εκδοχή της ο βιοκεντρισμός, καθόλου απολίτικος μα βαθύτερα πολιτικοποιημένος στις σοβαρότερες εκδοχές του, αντικαθιστώντας τον ανέξοδο ανθρωποκεντρισμό και την πολυεπίπεδη υποκρισία του, υποστηρίζει ότι η μονομέρεια και τα απομονωμένα «συστήματα» ή συνθήματα, οι υλικοί δογματικοί ιστορισμοί στην μορφή του απελεύθερου καπιταλισμού που κατατρώνει τον πλανήτη (μα και των συστημάτων που στο παρελθόν, παρά σημαντικές επιμέρους διαφοροποιήσεις, τον μιμήθηκαν σε κοινωνικές ιεραρχίες και καταστροφικές περιβαλλοντικές και κοινωνικές επιλογές κι ας τον κατήγγειλαν ψευδεπίγραφα) μπορούν να λύσουν τα αιώνια ζωτικά προβλήματα του ανθρώπου.

Αντίθετα, όπως ο Κωστάκος στην κριτική του για τον Σικελιανό

επισημαίνει, πρέπει να γκρεμιστούν απ' τα θεμέλια η θεολογία της Δύναμης, η θεοποίηση της ποσότητας, η απολυταρχική αξίωση, μέγ στα πράγματα, του όγκου του Αριθμού για να ανακαλυφθούν τα ίδια τα κοσμολογικά θεμέλια της ανθρώπινης ελευθερίας.

Χρειάζεται γι αυτό όλος ο «άνθρωπος», όλη σε ομόκεντρο εσωτερικό παλμόν η Ιστορία, η Ψυχή, και η Φύση· οδηγώντας σε έναν βιοκεντρισμό που γνωρίζει ότι για να είμαστε άνθρωποι δεν μπορούμε να είμαστε ανθρωποκεντρικοί, «χρειάζεται όλη η μνήμη και όλη η ευρύτερη συνείδηση της ζωής στις κοσμικές και αιώνιες της διαστάσεις, χρειάζεται όλο σύγχρονα το πνεύμα και το σώμα, χρειάζεται η ίδια θετική ανάσταση του ζωντανού εαυτού μας από το βαθύ ιστορικό του «προτοσές», για να εντάξουμε μια μαρξική ορολογία σε κάτι βαθιά διαλεκτικό.

Το ρεύμα εκείνο των στοχαστών που προσπάθησε, (μισό παρακινημένο από διαίσθηση και μισό παρακινημένο από εμπειρία), ν' αντιταχθεί στις αλλοτριώσεις μιας σ' έναν βαθμό αναγκαίας μα στην αρχή άναρχης κι έπειτα υπερεντατικής εκβιομηχάνισης, παραχώρησε σιγά σιγά τη θέση του σε ρεύματα που (παρακινημένα από τις μεγάλες πολιτικές αφηγήσεις), λάτρευαν την μηχανή και το μέλλον που έφερνε μαζί της. Αλλά καθώς τα δεδομένα των εποχών και τα διακυβεύματα άλλαζαν, η μηχανή, κομμάτι της θεϊκής σοφίας για την πρώιμη Αναγέννηση, επίτευγμα της ανθρώπινης διάνοιας μετά, γιγαντωμένη στον 20 και 21ο αιώνα, συνδεδεμένη με το κέρδος και την αγορά εργασίας μα κι αλληλένδετη με τους καταναλωτικούς τρόπους της ("δυτικής" κυρίως ή δυτικότροπης) ζωής μας, άρχισε να συνδέεται όχι με την ύπαρξη μέλλοντος μα την καταστροφή του.

Ο βιοκεντρισμός, ο σεβασμός σε κάθε ζωή όσο διαφορετική ή κι αδύναμη κι αν είναι, όσο κέρδος κι αν σου αποφέρει η εκμετάλλευσή της, όπως και η πολιτικοποιημένη μα όχι επιφανειακά, ίσα ίσα βαθιά φιλοσοφικά οικολογία, διακηρύσσει την αναγκαιότητα ενός πολιτισμού εναρμονισμένου με την φύση, που προϋποθέτει την συνεργασία του ανθρώπου με όλα τα πλάσματα της γης. Ήταν οι εξουσιαστικές σχέσεις μας με την φύση άλλωστε που αντιγράφηκαν στην εξουσιαστικές σχέσεις μεταξύ μας

(Ένγκελς και πολλοί άλλοι) Η ίδια συνειδητότητα επισημαίνει ακόμη φιλοσοφικά τις καταστροφικές συνέπειες από αυτήν την μονομερή ανάπτυξη του βιομηχανικού και τεχνικού πολιτισμού που μειώνουν βάνουσα τις πιθανότητες και το προσδόκιμο ζωής ατόμων, πλασμάτων και γενεών αθών που πρέπει κάποτε ν' αποκτήσουν ορατότητα, πρέπει κάποτε ν' αποκτήσουν φωνή.

Κοιτώ τον κόσμο δεν σημαίνει τον βλέπω έγραψε ο Γκοντάρ. Η σχέση του ανθρώπου με την φύση, που κινδύνεψε πολλές φορές στην ιστορία τραυματίστηκε βαρύτατα από τις κοινωνίες της εκβιομηχάνισης και υμνήθηκε από την λογοτεχνία και την φιλοσοφία του πολιτικοπολιτιστικού ρεύματος του ρομαντισμού (καμιά σχέση με ηλιοβασιλέματα όσο κι αν δίκαια μας εμπνέουν πάντα) τον 19ο αιώνα. Ο ανθρώπινος πολιτισμός, σήμερα, εξακολουθεί να συμβάλλει στην επιδείνωση των οικολογικών προβλημάτων, παρόλο που τα τελευταία χρόνια η κρισιμότητα των καιρών γίνεται όλο και πιο φανερό σε όποιον ψάξει και θελήσει να δει τη γενικότερη δραματική περιβαλλοντική κατάσταση και τις ολέθριες συνέπειες των οικολογικών καταστροφών κυρίως μέσα από τις κλιματικές αλλαγές που συνδέονται με οικονομικές κοινωνικές και πολιτιστικές παραμέτρους επηρεάζοντας πολύ αμεσότερα από όσο αρχικά αντιλαμβανόμαστε την ζωή όλων μας. Η αρνητική επέμβαση λοιπόν του και της ανθρώπου και των συστημάτων του (και δη του ύστερου καπιταλισμού που τρώει τον πλανήτη) στην φύση έχει σοβαρές κι άμεσες επιπτώσεις και επηρεάζει αρνητικά την ζωή του και την ζωή της. Όπως έχει όμως επισημανθεί παρά τα μεγάλα και μικρά συμφέροντα που σχετίζονται με τους συγκεκριμένους τρόπους παραγωγής και τις επώδυνες μεταβολές που απαιτούνται, η στροφή σε νέες πράσινες μορφές ενέργειας είναι απολύτως αναγκαία και τεχνολογικά εφικτή.

Αλλά και βαθιά ηθική, μ' έναν τρόπο που αποσυνδέει την ηθική από την ηθικολογία επαναβαπτίζοντας την στις πηγές της ύπαρξης: «Από την πρώτη λοιπόν ώρα που προχώρησα το βήμα μου στην έκταση της γης, κι από την πρώτη μαύρη έναστρη νύχτα όπου αντίκρυσαι παιδί (και που έκτοτε η εικόνα της υπάρχει

αναλλοίωτη και ολόκληρη βαθιά μου), η ιδέα της φύσης δεν υπήρξε ποτέ για με ένα πλαίσιο ή περίλαμπρο ή μοιραίο της ανθρώπινης ζωής, αλλά η αιώνια ωδινόμενη στο κέντρο των πλασμάτων όλων κοσμογονική αισθαντική Ψυχή», έγραψε ο Σικελιανός στον Αλαφροίσκιωτο περιγράφοντας στα βήματα του W. Whitman την αρχέγονη παγκόσμια οντότητα ή «θεότητα» ενός όλου που κατακερματίστηκε και κατακρεουργήθηκε από κοινωνικές θρησκευτικές και οικονομικές θεσμίσεις και τις εξουσιαστικές πρακτικές που τις νομιμοποιούσαν κάθε φορά χρησιμοποιώντας ανάγκες και φόβους, μα που σαρκώνεται συμβολικά στο μυστήριο της Δημιουργίας, την φύση θεά – Μάνα όλων των ενωμένων μέσα σε μια σπαρασσόμενη μα κι αλληλοϋποστηριζόμενη διαφορετικότητα όντων.

Αν όλοι κι όλες δώσουμε την επόμενη Κυριακή το παρόν τιμώντας αυτήν την πλατιά μέσα στην πολυμέρεια της κι απόλυτα αλληλοεξαρτώμενη στις διαφοροποιήσεις της συλλογικότητα ίσως μπορέσουμε να κάνουμε όπως επισημαίνεται ένα ουσιαστικό βήμα για να μην κάνουμε μία ακόμη πορεία, αλλά ν' αλλάξουμε πορεία...

Πηγή/φωτό: tvxs.gr